

PARAULA I VIDA

Retrobar el temps de llegir

Els bisbes de França van fer públic fa uns anys un preciós escrit sobre el valor de «retrobar el temps de llegir», que és essencial per a un cristià. Afirmaven que, per més que el cristianisme no sigui una religió del llibre sinó una religió de la Paraula, el cristià sempre estimarà les paraules revelades del Senyor. És Crist, qui revela l'home a si mateix i el condueix a Déu, però els llibres de la Bíblia (τα βιβλία) tenen un lloc important en l'estructuració del creient. Van acompanyar la transmissió de la fe, es van beneficiar de les tècniques de reproducció de textos i fins i tot de vegades les van provocar (transició del rotlle al còdex, del còdex al llibre, etc.). Els llibres són les joies d'una tradició viva.

Més enllà de les Sagrades Escripures, els cristians, des de les èpoques més remotes, no han deixat d'escriure per a ensenyar i debatre, com testimonien els anomenats «Pares de l'Església», aquells escriptors que van contribuir a anar expressant la fe. Llegir les obres que ens arriben del passat és acollir una tradició viva, enriquir-la al seu torn amb la nostra participació activa. La societat secular també viu d'aquest èxit i continua pensant que mirem el món «dempeus sobre les espatlles dels gegants» que ens van precedir i ens beneficiem del seu esforç. Tota la tradició cultural i literària, les nostres «humanitats», viu d'aquests pressupòsits que són directament heretats de la cultura cristiana del llibre. La mateixa noció de civilització i la idea d'humanitat són inseparables del naixement de l'escriptura.

I tanmateix... què passa avui? Que es llegeix poc. La lectura requereix temps i aquesta és la principal objecció de tot cristià contemporani. Prendre la decisió de donar-se temps per a llegir vol dir organitzar-nos el temps

d'una altra manera. A través del llibre, cadascú pot fer-se diferent dels altres i accedir a una vida interior autònoma, amb les seves fites pròpies, la seva geografia íntima, la seva identitat singular. Llegir és també trencar la monotonia dels dies, i donar-se l'alegria d'enriquir-se amb allò que es descobreix. Llegir és beure d'una font que no s'esgota quan t'hi acostes, per més que requereix un mínim de silenci interior. Ho has de voler, com vols un bé preuat; és una elecció però també una riquesa, la del temps preservat. Allí es revela una part secreta que només pertany a un mateix però de la qual podem comunicar-ne alguna cosa. El llibre és un regal que ens oferim. Oferir un llibre a un altre és fer-lo entrar en complicitat amb un mateix, és donar-li un senyal. Comprem i regalem llibres bons, fem-ne préstec de la biblioteca, rellegim els que ens han fet bé. Sobretot, rellegim sovint la Bíblia, el llibre del cristià per excel·lència. Perquè creure és adherir-se a Déu, fent l'homenatge de la intel·ligència. Homenatge, que no sacrifichi! Entendre, comparar, vibrar, buscar, descobrir, a través de la lectura, és honrar Déu, que és el mestre i creador de totes les coses.

Ser cristià és enriquir-se amb les aportacions dels altres, habitant la cultura pròpia d'una època. A través del llibre, cada cristià pot construir-se, i en definitiva, esdevenir el «mestre» de si mateix. No podem restar amb la formació inicial, rudimentària. Llegir les grans obres del patrimoni, en particular el patrimoni cristià o l'espiritualitat contemporània, d'una manera «lliure» és un enfocament diferent del de la lectura documental o la recerca curiosa. Benvolguts, m'animo i us animo a llegir més!

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

El Seminari diocesà acull la inauguració del Femap

La capella dedicada a l'Assumpció de Santa Maria, situada al Seminari Diocesà, fou el marc d'acollida de la inauguració del Festival de Música Antiga dels Pirineus, en un acte multitudinari, el 7 de juliol, festa de Sant Ot. El festival porta la música antiga a moltes de les parròquies i esglésies del Pirineu fins a finals del mes d'agost.

Mn. Josep M. Mauri, Vicari general, va donar la benvinguda als assistents després dels parlaments inicials parlant de la singularitat de l'indret del concert ja que, per sobre de la capella, hi havia disposat el laboratori de ciències i la biblioteca del Seminari, posant èmfasi en la conjunció entre espiritualitat i ciència. A l'acte van assistir l'Alcalde de la ciutat, l'Il·lm. Sr. Joan Barrera, el Cònsol major de Sant Julià de Lòria, Hble Sr. Josep Mayoral, i el Director de l'Institut Català de les Empreses Culturals, Sr. Edgar Garcia. Va actuar la soprano Marta Mathéu que s'ha mostrat fa uns anys com una de les veus més versàtils del panorama català.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

«On em voleu, Senyor, portar?»

Dues noies i un noi, companys d'escola, han continuat l'amistat un cop a la universitat. Participen en un grup de fe parroquial. El mossèn que els acompanya els ha proposat que facin exercicis espirituals. Ho ha motivat així: «Teniu una edat i heu fet un procés personal de seguiment de l'Evangeli molt positiu. Us convidria refermar el seguiment de Jesús, trencar els lligams que ho impedeixen. Recuperar la criatura neta i lliure per estimar, per respondre a la crida que Déu ens fa per construir el Regne. No us podeu acontentar amb una vida mediocre, amb anar fent i poc més, amb pa-

raules i paraules que no menen al compromís per a la millora de la sort dels vulnerables». El suggeriment del mossèn no va ser en va. Els deixà una inquietud.

El desig de viure amb plenitud hi era. Van buscar més informació a la xarxa. Deia una web: «Els exercicis espirituals, seguint la metodologia de sant Ignasi, són una experiència personal que pretén transformar la vida per a fer-la més evangèlica. Se segueix un mètode que s'acomoda a la realitat de cada individu, al que va experimentant, que és afavorit per la possibilitat d'un acompanyament personal.»

El mossèn afegí, ampliant la informació, que «la presència de l'Esperit que actua en cadascú de nosaltres, en els exercicis, ens ajuda a alliberar els nostres cors de lligams que esclavitzen i ens permet buscar i realitzar la voluntat de Déu en la nostra vida. Es comencen els exercicis des del present, es descobreix on poden portar. És evident que en pocs dies no es fan miracles però els exercicis poden fer avançar cap a la renovació, ajudant a configurar una actitud generosa i confiada en el Senyor que afavoreixi la pregunta: «On em voleu, Senyor, portar? Què voleu que faci?»».

Després de dubtes i consultes van anar d'exercicis durant una setmana. En tornar, es trobaren amb el mossèn. Compartiren amb ell l'experiència, cadascú des de la seva vivència personal. L'un posà l'accent en el descobriment de Jesús: del seu dir i del seu fer que l'ha portat a més coneixement i més estimació. L'altre li comenta que ha descobert que, ben a prop, hi ha molts cristians que funcionen segons aquest estil, «el Regne és més proper del que ens pensem». La tercera insistia: «Al Regne, no podem deixar d'afegir-hi el nostre esforç per consolidar-lo.»

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRA Y VIDA

Reencontrar el tiempo de leer

Los obispos de Francia hicieron público hace unos años un precioso escrito sobre el valor de «reencontrar el tiempo de leer», que es esencial para un cristiano. Afirmaban que, por más que el cristianismo no sea una religión del libro sino una religión de la Palabra, el cristiano siempre amará las palabras reveladas del Señor. Es Cristo, quien revela al hombre a sí mismo y le conduce a Dios, pero los libros de la Biblia (τα βιβλία) tienen un lugar importante en la estructuración del creyente. Acompañaron a la transmisión de la fe, se beneficiaron de las técnicas de reproducción de textos e incluso a veces las provocaron (transición del rollo al códice, del códice al libro, etc.). Los libros son las joyas de una tradición viva.

Más allá de las Sagradas Escrituras, los cristianos, desde las épocas más remotas, no han dejado de escribir para enseñar y debatir, como atestiguan los llamados «Padres de la Iglesia», aquellos escritores que contribuyeron a ir expresando la fe. Leer las obras que nos llegan del pasado es acoger una tradición viva, enriquecerla a su vez con nuestra participación activa. La sociedad secular también vive de este éxito y sigue pensando que miramos al mundo «de pie sobre los hombros de los gigantes» que nos precedieron y nos beneficiamos de su esfuerzo. Toda la tradición cultural y literaria, nuestras «humanidades», vive de esos presupuestos que son directamente heredados de la cultura cristiana del libro. La misma noción de civilización y la idea de humanidad son inseparables del nacimiento de la escritura.

Y sin embargo... ¿qué ocurre hoy? Que se lee poco. La lectura requiere tiempo y ésta es la principal objeción de todo cristiano contemporáneo. Tomar la decisión de darse tiempo para leer significa organizarnos el tiempo de otra forma. A través del libro, cada uno puede hacerse diferente a los demás y acceder a una vida interior autónoma, con sus propios hitos, su geografía íntima, su identidad singular. Leer es también romper la monotonía de los días, y darse la alegría de enriquecerse con lo que se descubre. Leer es beber de una fuente que no se agota cuando te acercas, aunque requiere un mínimo de silencio interior. Tienes que quererlo, como quieres un bien preciado; es una elección pero también una riqueza, la del tiempo preservado. Allí se revela una parte secreta que sólo pertenece a uno mismo pero de la que podemos comunicar algo. El libro es un regalo que nos ofrecemos. Ofrecer un libro a alguien es hacerle entrar en complicidad con uno mismo, es darle una señal. Compremos y regalemos libros buenos, pidámoslos prestados en la biblioteca, releamos los que nos han hecho bien. Sobre todo, releamos a menudo la Biblia, el libro del cristiano por excelencia. Porque creer es adherirse a Dios, haciendo el homenaje de la inteligencia. ¡Homenaje, que no sacrificio! Entender, comparar, vibrar, buscar, descubrir, a través de la lectura, es honrar a Dios, que es el maestro y creador de todas las cosas.

Ser cristiano es enriquecerse con las aportaciones de los demás, habitando la cultura propia de una época. A través del libro, cada cristiano puede construirse, y en definitiva, convertirse en el «maestro» de sí mismo. No podemos permanecer con la formación inicial, rudimentaria. Leer las grandes obras del patrimonio, en particular el patrimonio cristiano o la espiritualidad contemporánea, de forma «libre» es un enfoque diferente al de la lectura documental o la investigación curiosa. Queridos hermanos, ¡me animo y os animo a leer más!

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

Capítol dels Caputxins a Tartera

Mons. Vives ordena de Diaca a Fra Òscar Bernaus

El dia 6 de juliol, a l'església de la Residència de la Immaculada «Pla de Tartera» de Prats de Cerdanya, de les Germanes Carmelites de Sant Josep, Bisbat d'Urgell, l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, va ordenar de Diaca Fra Òscar Bernaus Griñó, OFM. Cap., Frare de vots perpetus de la Província religiosa de Framenors caputxins de Catalunya i Balears. Van concelebrar amb l'Arquebisbe Vives, Fra Eduard Rey i Puiggròs, P. Provincial dels Caputxins de Catalunya

i Balears: el Vicari general de l'Ordre dels caputxins, Fray José Ángel Torres; Mn. Gabriel Casanovas, Rector de Prats de Cerdanya i Rector del Seminari d'Urgell, així com el P. Provincial dels Caputxins de França, Espanya i Portugal, amb altres frares i altres preveres.

Els familiars de Fra Òscar van ser presents a la celebració eucarística, així com els frares caputxins de Catalunya que aquells dies es trobaven a Tartera reunits per al seu Capítol Provincial electiu.

La Catedral acull el **Retaule de Sant Ermengol**. El claustre de la Catedral de Santa Maria ha tornat a ser escenari de l'obra *El Retaule de Sant Ermengol*, que ha arribat a la seva 48a edició. Del 2 al 10 d'agost, el retaule ha explicat de nou la història del bisbe sant, en una activitat duta a terme per actors «amateurs» que té 50 anys d'existència, des de que es va estrenar per primera vegada el 5 d'agost de 1957. Enguany, s'hi ha inclòs una

nova escena a la teatralització, referida a un fet molt concret de Sant Ermengol.

La **Missa d'Acció de Gràcies a Sant Ermengol**. El Col·legi Sant Ermengol, a Andorra la Vella (Principat d'Andorra), ha celebrat el matí del dimecres 5 de juliol l'Eucaristia que marcava la finalització del curs escolar. Mn. Pepe Chisvert i Mn. Antoni Elvira, Delegat d'Ensenyament i Vicari de Pastoral respectivament, han presidit la Missa d'Acció de Gràcies, en la que hi han participat els membres del personal docent del centre.

Mn. Pepe Chisvert ha agraït als docents la seva tasca d'acompanyar els infants i joves en els valors sòlids cristians i ha assenya-

lat en l'homília que «avui és una data marcada per a donar gràcies a Déu. Un educador té un repte important a la vida: saber escoltar, saber acompanyar. Gràcies pel que feu i pel que sou».

La celebració és dels darrers actes del curs escolar 2022-2023, que ja acaba.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

LA PASSIÓ PER L'EVANGELITZACIÓ

Jesús, mestre de l'anunci

Avui ens fixem en Ell com a mestre de l'anunci. Deixem-nos guiar per l'episodi en el qual predica a la sinagoga del seu poble, Natzaret.

Jesús llegeix un fragment del profeta Isaïes i després sorprèn a tots amb una «predicació» molt breu, d'una sola frase, una de sola. I diu així: «Avui es compleix aquesta escriptura que acabeu d'escoltar» (Lc 4,21). Aquesta va ser la predicació de Jesús: «Aquesta escriptura, que acabeu d'escoltar, avui s'ha acomplert». Això significa que per a Jesús aquest passatge profètic conté l'essencial d'allò que Ell vol dir d'ell mateix. Per tant, cada vegada que nosaltres parlem de Jesús, hauríem de recalcar el seu primer anunci. En Ell

s'hi poden identificar cinc elements essencials.

El primer element és l'alegria. Jesús proclama: «L'Esperit del Senyor reposa sobre meu [...]. M'ha enviat a portar la bona nova als pobres», és a dir, un anunci de letícia, d'alegria.

El segon aspecte: l'alliberació. Jesús diu que ha estat enviat «a proclamar als captius la llibertat». Això significa que qui anuncia Déu no pot fer proselitisme, no, no pot pressionar els altres, sinó alleugerir-los: portar pau, no portar sentiments de culpa.

Tercer aspecte: la llum. Jesús diu que ha vingut a portar «als cecs el retorn de la llum». Crida l'atenció que, en tota la Bíblia, abans de Crist

mai no apareix la guarició d'un cec, mai. Però aquí no es tracta només de la vista física, sinó d'una llum que fa veure la vida d'una manera nova.

Quart aspecte: la guarició. Jesús diu que ha vingut a «posar en llibertat els oprimits». Oprimat és qui en la vida se sent aclaparar per alguna cosa que passa: malalties, fatigues, angoixes, sentiments de culpa, errors, vicis, pecats... Però la bona notícia és que amb Jesús el pecat, que sembla invencible, ja no té la darrera paraula.

Una darrera cosa: aquesta bona nova està adreçada «als pobres». Són els predilectes de Déu.

Dimecres, 25 de gener de 2023

La tasca de Grapats, una Església ecosolidària

En un context social marcat pel consumisme desenfrenat, el projecte GRAPATS, de Càritas d'Urgell i amb implantació en diferents punts de la diòcesi, ens convida a reflexionar sobre la importància d'adoptar un enfocament de consum responsable i de practicar la sobrietat en lloc del malbaratament. El seu foment de la reutilització i el reciclatge, així com la seva política de residu zero, desafien la tendència consumista i ens animen a evitar compres innecessàries i despeses superflues.

La iniciativa de GRAPATS, en el seu compromís amb el foment de l'economia circular i la reutilització de tèxtils i objectes, es converteix en un exemple concret de la conversió ecològica integral a què ens insta el papa Francesc a la seva encíclica *Laudato si'*.

A través de les seves quatre botigues de roba i objectes de segona mà, han donat una segona vida a 16.776 peces i 8.537 objectes en 2022. Els 99 contenidors de roba ubicats en 49 poblacions de la diòcesi han permès recollir 445.605 kg de peces que, en lloc d'acabar a abocadors, han estat rescatades i canalitzades creant un cercle virtuós de reutilització i reducció de residus. Aquestes xifres són un testimoni del compromís amb la reducció de residus i el foment d'un consum responsable,

però l'essència de GRAPATS no es redueix a la mera comercialització d'articles de segona mà.

Inclusió i dignitat

Darrere de cada peça i objecte hi ha un propòsit més profund: la inclusió social i la dignitat humana. L'equip de GRAPATS està format per 38 perso-

nes, incloent-hi 10 persones d'inserció i 14 persones amb discapacitat. A través de la capacitat i la integració al lloc laboral, GRAPATS ofereix oportunitats reals i una vida digna per a aquells en risc d'exclusió social. En una societat dominada per la competència i l'individualisme, GRAPATS destaca pel seu enfocament de cooperació i solidaritat. Mitjançant la promoció de l'economia social i solidària, el projecte cerca fomentar l'empatia social i reduir-ne les desigualtats.

La promoció de l'economia social i solidària, on la cooperació preval sobre la competència, és essencial per construir una societat més justa i sostenible. És fonamental promoure iniciatives que encoratgin la reutilització, el reciclatge i l'economia circular com a pilars fonamentals. En fer-ho, no només estarem protegint el nostre planeta, sinó que també estarem treballant per crear comunitats més solidàries i respectuoses amb l'entorn on vivim.

Adicionalment, en un món que sovint margina les persones més febles, GRAPATS respon demostrant com tothom té un paper important per exercir en la construcció d'una societat més inclusiva i sostenible. El seu enfocament respectuós i participatiu ens recorda que la veritable riquesa d'una comunitat rau en la diversitat i en la promoció de la dignitat de cada individu.

XXII Jornades interdiocesanes de responsables de Catequesi.

El divendres 30 de juny i el dia 1 de juliol es van celebrar a Barcelona aquestes jornades amb el títol «Compromesos amb la catequesi - Àmbits d'acció».

La salutació inicial va anar a càrrec de Mons. Francesc Conesa i Mn. Joan Àguila, President i Director del SIC respectivament. Mons. Francesc Conesa va encoratjar-nos a treballar per la transmissió de la fe, a ser testimo-

nis i acompanyar els nens i joves en el procés de la seva fe, accentuant que som membres d'una comunitat cristiana i hem d'anar a la comunitat ja que, és l'origen, el lloc i l'objectiu.

L'assistència va ser nombrosa de mossens i laics on també es trobava present el nostre bisbat encapçalat per la Sra. Mariví Castaño, Subdelegada diocesana de Catequesi, amb alguns membres de la delegació.

Trobada dels preveres de Noguera i Urgell Mitjà.

Els preveres i diaques de la 2a circumscripció (Noguera i Urgell Mitjà) es van trobar, el 26 de juny, amb l'Arquebisbe Joan-Enric, a la Casa d'Espiritualitat del Sant Crist de Balaguer.

Després de la Pregària de l'Hora Menor, Mons. Vives va presentar una breu síntesi dels principals punts del suggerent llibre de Mons. Gérard Daucourt, Bisbe emèrit de Nanterre, *Preti spezzati*, a cura de Francesco Strazari.

A continuació es va obrir un diàleg entre els assistents sobre la realitat pastoral i sobre els reptes amb els quals es troben els preveres en el món d'avui en dia, amb llums i ombres. L'Arquebisbe insistí en la necessitat d'una formació contínua, permanent, que no s'acaba mai, al llarg de tota la vida, amb diferents accents en les diferents etapes i edats del ministeri, però subratllant que la formació en les seves diverses dimensions (humana, intel·lectual, pastoral, espiritual, fraternal).

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

21. □ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Jt 2,11-19 / SI 105 / Mt 19,16-22]. Sant Pius X, papa (1903-1914), nascut a Riese (1835); sant Privat, bisbe i mr.; sants Bonosi i Maximà, mrs., patrons de Blanes.

22. □ Dimarts [Jt 6,11-24a / SI 84 / Mt 19,23-30]. Benaurada Verge Maria Reina, i altres advocacions; sant Timoteu, mr. a Roma (303).

23. ■ Dimecres [Jt 9,6-15 / SI 20 / Mt 20,1-16]. Santa Rosa de Lima (1586-1617), vg. terciària dominicana del Perú; sant Felip Benizzi (1233-1285), prev. servita.

24. ■ Dijous [Ap 21,9b-14 / SI 144 / Jo 1,45-51]. Sant Bartomeu (o Natanael), apòstol, de Canà de Galilea, venerat a l'Índia; santa Emília de Vialar, vg., fund.; santa Àurea, vg. i mr.

25. ■ Divendres [Rt 1,1-2a.3-6.14b-16.22 / SI 145 / Mt 22,34-40]. Lleida i Urgell: □ Sant Josep de Calassanç (1556-1648), prev. d'Urgell, aragonès, fund. Escola Pia a Roma (SchP, 1617), patró de les escoles cristianes; sant Lluís de França (1214-1270), rei, terciari franciscà i croat (morí prop de Cartago).

26. □ Dissabte [Rt 2,1-3.8-11;4,13-17 / SI 127 / Mt 23,1-12]. Santa Te-

resa de Jesús Jornet (Aitona, 1843 - Llíria, 1897), verge, fundadora de les Germanes dels Ancians Desemparats (Barbastre, 1873), patrona de la gent gran.

27. ■ Diumenge vinent, XXI de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Is 22,19-23 / SI 137 / Rm 11,33-36 / Mt 16,13-20]. Santa Mònica, mare de sant Agustí, patrona de les dones casades.

Diumenge XX de durant l'any (A)

COMENTARI

«Dona quina fe que tens! Que sigui tal com vols»

La dona cananea als peus de Crist (1784), de Jean Germain Drouais. Museu de la Santa Creu, Poitiers (França)

A l'AT, el poble d'Israel pensava que Déu només era el Déu d'Israel ja que l'havia escollit com a poble seu. Aquesta és també la sensació que poden tenir alguns cristians. Però si ens fixem en la primera lectura veiem que no és així: *Els estrangers que s'han adherit al Senyor, que es posen al seu servei per amor del seu nom... si es mantenen fidels a la meua aliança... acceptaré en el meu altar els seus holocaustos perquè tots els pobles (no solament el poble d'Israel) anomenaran el meu temple casa d'oració.* El que Déu valora no és el poble o raça sinó la fidelitat a l'aliança de Déu, als seus manaments. Per això pot estranyar d'entrada l'actitud de Jesús a l'evangeli. Es tracta d'una dona *cananea*, és a dir pagana, però que demostra una gran fe: *Senyor, fill de David, compadiu-vos de mi: la meua filla està endimoniada.* Creu que Jesús la pot alliberar del dimoni. L'actitud de Jesús ens crida molt l'atenció: primer no li *contesta ni una paraula* malgrat la insistència dels deixebles perquè l'atengui. Després li diu: *Només he estat enviat a les ovelles perdudes del poble d'Israel.* Com si digués que els pagans en queden exclosos de la salvació que ve a portar. Però ella insisteix i l'adora: *es prosternà... Jesús encara diu unes paraules més estranyes: No està bé de prendre el pa dels fills per donar-lo als cadells.* Ens crida molt aquesta expressió. Però indica que Jesús durant la seva vida es va adreçar només al poble jueu, no als pagans; és a dir, als fills i no als gossets que hi ha per casa. De fet, posa a prova la fe d'aquella dona i així ho veiem al final: *Dona quina fe que tens! Que sigui tal com vols. I a l'instant es posà bona la seva filla.* La fe ho pot tot. Moltes vegades pot semblar que Déu no ens escolta però no és així, és que la nostra fe no és prou forta com la de la cananea. Es compleix el que diu Pau: *Déu ha deixat els uns i els altres captius de la desobediència per compadir-se finalment de tots.* Déu estima tothom i dona la salvació a tothom, jueus i pagans: només cal que la nostra fe sigui prou forta.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 56,1,6-7)

Diu el Senyor: «Compliu els vostres manaments, obreu el bé, que està a punt d'arribar la meua salvació, i de revelar-se la meua bondat. Els estrangers que s'han adherit al Senyor, que es posen al seu servei per amor del seu nom i volen ser els seus servidors, si es guarden de violar el repòs del dissabte i es mantenen fidels a la nova aliança, els deixaré entrar a la muntanya sagrada i celebrar les seves festes en la meua casa d'oració; acceptaré en el meu altar els seus holocaustos i les altres víctimes, perquè tots els pobles anomenaran el meu temple casa d'oració.»

► Salm responsorial (66)

R. *Que us lloïn les nacions, Déu nostre, que us lloïn tots els pobles alhora.*

Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi, / que ens faci veure la claror de la seva mirada. / La terra coneixerà els vostres designis, / i tots els pobles veuran la salvació. R.

Que s'alegrin els pobles i cridin de goig. / Vós regiu les nacions amb rectitud / i guieu els pobles de la terra. R.

Que us lloïn les nacions, Déu nostre, / que us lloïn tots els pobles alhora. / Que Déu ens beneeixi, / i el venerin d'un cap a l'altre de la terra. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 11,13-15.29-32)

Germans, tinc una cosa a dir-vos a vosaltres, els qui no sou jueus: Ja que soc el vostre apòstol, miro de posar ben alt el meu servei, esperant que els jueus, que són del meu llinatge, n'estaran gelosos i podré salvar-ne alguns. Si del fet d'haver estat ells exclosos n'ha vingut la reconciliació del món, què no vindrà quan ells s'incorporin? No serà un pas de mort a vida? Quan Déu concedeix a algú els seus favors i el crida, no es fa mai enrere. Vosaltres, en altre temps, no éreu obedients a Déu, però ara que ells l'han desobeït, Déu s'ha compadit de vosaltres; igualment Déu es vol compadir d'ells, que ara, mentre es compadia de vosaltres, no li han estat obedients. Déu ha deixat els uns i els altres captius de la desobediència, per compadir-se finalment de tots.

► Lectura de l'Evangelium segons sant Mateu (Mt 15,21-28)

En aquell temps, Jesús es retirà a la regió de Tir i de Sidó, i sortí d'allà una dona cananea cridant: «Senyor, fill de David, compadiu-vos de mi: la meua filla està endimoniada.» Jesús no li contestà ni una paraula, però els deixebles li demanaven: «Despatxeu-la d'una vegada: només fa que seguir-vos i cridar.» Jesús els respongué: «Únicament he estat enviat a les ovelles perdudes del poble d'Israel.» Ella vingué, es prosternà i digué: «Senyor, ajudeu-me.» Jesús li respon: «No està bé de prendre el pa dels fills per tirar-lo als cadells.» Ella li contestà: «És veritat, Senyor, però també els cadells mengen les engrunes que cauen de la taula dels amos.» Llavors Jesús respongué: «Dona, quina fe que tens! Que sigui tal com vols.» I a l'instant es posà bona la seva filla.

► Lectura del libro de Isaías (Is 56,1.6-7)

Esto dice el Señor: «Observad el derecho, practicad la justicia, porque mi salvación está por llegar, y mi justicia se va a manifestar. A los extranjeros que se han unido al Señor para servirlo, para amar el nombre del Señor y ser sus servidores, que observan el sábado sin profanarlo y mantienen mi alianza, los traeré a mi monte santo, los llenaré de júbilo en mi casa de oración; sus holocaustos y sacrificios serán aceptables sobre mi altar; porque mi casa es casa de oración, y así la llamarán todos los pueblos.»

► Salmo responsorial (66)

R. *Oh, Dios, que te alaben los pueblos, que todos los pueblos te alaben.*

Que Dios tenga piedad y nos bendiga, / ilumine su rostro sobre nosotros; / conozca la tierra tus caminos, / todos los pueblos tu salvación.

Que canten de alegría las naciones, / porque riges el mundo con justicia / y gobiernas las naciones de la tierra. R.

Oh, Dios, que te alaben los pueblos, / que todos los pueblos te alaben. / Que Dios nos bendiga; que le teman / todos los confines de la tierra. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 11,13-15.29-32)

Hermanos: A vosotros, gentiles, os digo: siendo como soy apóstol de los gentiles, haré honor a mi ministerio, por ver si doy celos a los de mi raza y salvo a algunos de ellos. Pues si su rechazo es reconciliación del mundo, ¿qué no será su reintegración sino volver desde la muerte a la vida? Pues los dones y la llamada de Dios son irrevocables. En efecto, así como vosotros, en otro tiempo, desobedecisteis a Dios, pero ahora habéis obtenido misericordia por la desobediencia de ellos, así también estos han desobedecido ahora con ocasión de la misericordia que se os ha otorgado a vosotros, para que también ellos alcancen ahora misericordia. Pues Dios nos encerró a todos en desobediencia, para tener misericordia de todos.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 15,21-28)

En aquel tiempo, Jesús salió y se retiró a la región de Tiro y Sidón. Entonces una mujer cananea, saliendo de uno de aquellos lugares, se puso a gritarle: «Ten compasión de mí, Señor Hijo de David. Mi hija tiene un demonio muy malo». Él no le respondió nada. Entonces los discípulos se le acercaron a decirle: «Atiéndela, que viene detrás gritando». Él les contestó: «Sólo he sido enviado a las ovejas descarriadas de Israel». Ella se acercó y se postró ante él diciendo: «Señor, ayúdame». Él le contestó: «No está bien tomar el pan de los hijos y echarlo a los perritos». Pero ella repuso: «Tienes razón, Señor; pero también los perritos se comen las migajas que caen de la mesa de los amos». Jesús le respondió: «Mujer, qué grande es tu fe: que se cumpla lo que deseas». En aquel momento quedó curada su hija.